

תמרורים

177 • למכת יוון **אנה מאריה**, ולבעלה המלך **קונסטנטין**, בן. זהו הילד השלישי של הזוג המלכותי, והראשון שנולד להם מאז נאלצו להימלט מיוון בינואר 1967, כאשר נכשלה הסיכת-הנגד של המלך קונסטנטין.

177 • לשחקנית הקולנוע הבריטית **ונסה רדגרייב** ולשחקן האיטלקי **פרנקו פרנצ'סקי**, בן. הלידה כוסתה בהרחה בעיתונות הבריטית, ממני שהזוג לא נישא כחוק. בי-מסיבת עיתונאים שכונסה אחרי הלידה הצהירה ונסה כי "אני מאוהבת בפרנקו". עתה ממנים האנגלים לנחש אם הלידה תביא את ריה חתונה?

התארסו • מי שהיתה אשתו של הזמר-שחקן פרנק סינטרה, **מאריה פארי**, רן, והמלחין **אנדרה פרבין**, הזוג מב-

מאריה פארו ואנדרה פרבין

לה עתה חופשה בלונדון, שם נתמנה אנדרה למנצח התזמורת הסימפונית של לונדון.

מונה • לסגן-מפקד משמר הגבול, סגן-ניצב **שמואל איתן**, מהמחלקה ליחסי-ציבור במטה הארצי של המשטרה. איתן, שהוא אחיו של קצין חי"ר וצנתנים ראשי רפאל ("רפול") איתן, היה בין מייסדי מישרת-הגבול, יחד עם מפכ"ל המשטרה פינחס קופל. במשך ארבע שנים היה בשליחות באחייפיה ואירגן שם את המשטרה, במתכונת משטרת ישראל. עם שובו ארצה, לפני כשלוש שנים, נכנס למחלקה ליחסי-ציבור. הוא שימש לעיתים כממלא-מקום דובר המשטרה, בהעדרו של ניצב-מישנה יעקב גש.

זכו • פרס עלי-שם ויליאם פיטרסון, זוג המדענים הישראלי ד"ר **הלון וויזר** ו**אלישבע בויקן**. הזוג זכה בפרס עבור מחקר מדעי בלתי-רגיל בתחום השקאת צמחים במים בעלי מליחות גבוהה. זהו הפרס הרביעי המוענק לזוג הרחובותי בזכות נסיונותיו בגידול צמחים במי-ים.

פרש • מהנהלת חברת הסרטים ורנה, מי שהיה מייסדה ונשיאה משך שנים ארוכות — **ג'ק ל. ורנה**, שהקדיש 60 שנה מותו לטריטוריה הודיע כי עשה כל מה שרצה לעשות בסרטים — והוא יקדיש עתה את מירצו להפקת מחזות בברודוויי.

אושפז • בית-החולים איכ"י לוב בתל-אביב, היי ארגון **ג'ורג' גרייק** (51), לילד ורי-שה, ששירת במלחמת העולם השנייה בצבא הפולני של הגנרל אנדרס, היה רב-סרן (תותחנים) בצה"ל, והיה קים את תיארונו המחזות המוסיקליים הקרא על שמו, אחרי הרעלת-ניקוטין קשה.

גודיק

התפטר • מתפקיד המישינה למכיל חברת הביטוח ההסתדרותית הסנה — **אבנר רוב**, במיכתב שלח למנכ"ל הסנה ולמוכר חברת העובדים, אשר ידליו, טען רוב כי אינו יכול להתקיים מן המשכורת המשולמת לו בהסנה. לכן קיבל הצעת חברת הביטוח הפרטית מגדל ויש מש בה בתפקיד מינהלי בכיר. משכורתו של רוב בהסנה היתה 1550 ל"י, ואילו ב"מגדל" יקבל יותר מ-3800 ל"י.

נפטר • בתל-אביב, בגיל 66, מי שהיה מראשוני המצילים של תל-אביב — **יוסף וייסמן** ("יוסקה המציל").

קולנוע

כוכבים

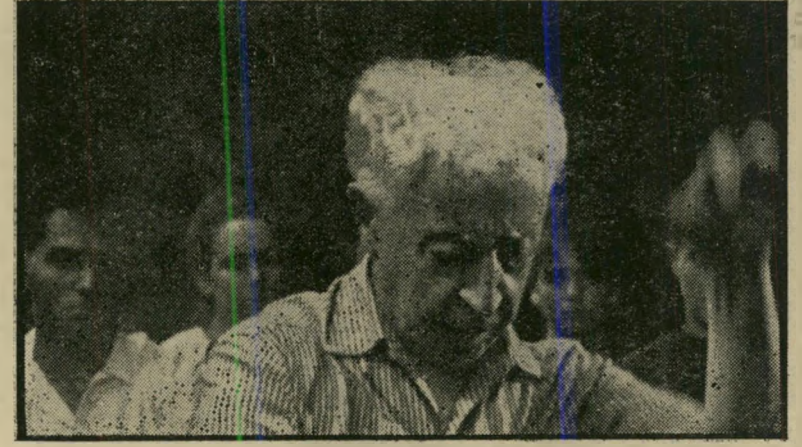
הפסנתרן כשחקן

לעומת המסירות וההקרבה של החייל, המוכן למות למען ארצו, עומדים היחסים האנושיים היפים הנוצרים בינו לבין המפיק המוזיקלי, והצופה לא יודע מה להעריך יותר ומה להתרגש יותר, והבמאי לא יודע לו להחליט. המישחק המצויין של אקים סמירוף מכסה על הרבה פגמים בטקסט ובעלילה, ובי-מחשבה שמאחורי העלילה. המוסיקה הנהדרת הופכת את הסרט כמעט לסרט-אחירה. הבמאי דניס דה לה פטלייה הוא איש-מיקצוע מצויין, היודע בדיוק כמה לחתוך ומתי ואפילו אסי דיון נראה טוב, כי מש-המשים הרבה בפנים מלאי-ההבעה שלו, ופחות במישחק שלו.

גיורים

בית-החרושת

המדבר האדום (תכנת, תל אביב; איטליה) בסוף הסרט מטילים האמא (מורניקה ויטי) ובנה בתוך המדמנה של בית החרושת, בין הגרוטאות המלוכלכות והפיחה, והילד שואל את אמא: "למה העשן של בית החרושת צהוב?" והיא עונה: "כי יש בו רעל". או אם הציפורים עפות מע-

רובינשטיין כשחקן חסר ביטחון

ליו, הן מתותז? והיא עונה לו: "הציפורים יודעות, והן לא באות הנח". בעיר התעשייה האסורה המעושנת, שבה השדות הם שדות סיח והים הוא בצה אפרו, והצמרות הן צמרות של עמודי חשמל, והירוק הוא צבע של צינורות וברגים, בעיר התעשייה הזאת חיים אנשים בודדים, נפחדים, מנוכרים לנוף זורם לסוככים אותם. המהפכה התעשייתית הרסה את הקשרים המשפחתיים החמימים, את ההיררכיה הקבוצית והברורה והנוסטלגית ביטחון, ושלחה את בני האדם אל ערי בתי החרושת כדי לחיות בתוך לבד, ללא משפחה, ללא חברה, אנטוני ויני אינו נכנס לעומק הבעיה החברתית, הוא רק מסתכל, בצורה פיוסית, אל הנוף התעשייתי, ואל בני-האדם הנעלמים בתוכו. למשל: הבעל וידיו (ריצ'ארד האריס) משוחחים בתוך הרעש של בית-החרושת. הבעל מספר על אשתו, החבר מספר על נדווי. פתאום בא גל אר הפורץ מתוך אחת המכוניות ומכסה את שניהם, והם נעלמים בתוכו, יחד עם בעיותיהם, שיחוריהם, וכל הקשור בהם, אחר כך פוגשים בהם שוב. הם ממשיכים לשוחח. אבל ה"מכוניות כל כך רועשות שאין שומעים אר-תם. ואחר כך שוב, השיחה נמשכת, ופתאום המצלמה מספסת על מיכל ענק וחוזרת אליהם, והם נראים כמו שני גיורים קטנים על רקע בית החרושת הענקי.

האם משתתקת, והילד שואל: "או מי זה שר בסוף?" והיא עונה: "הכלרי והמצלמה חוזרת שוב לנוף הבצות האפור. בתור גיבורת הסרט בחר אנטוניוני באי-שה שסבלה מהלם, כתוצאה מהאוננות דרכים, ועדיין לא נרפאה ממנו, וההלם הזה עור-שה אותה פגיעה יותר ורגישה לכך שבע-לה תמיד בנסיונות, ובנה אינו זקוק לה, ואיש לא אוהב אותה, וגם היא אינה אוהבת איש.

הצרה בסיפור זה היא שמשתתפו נשאים רחוקים מהצופה, מי שממלא במקומם את הקסרט, אלה הם הצילומים. קירות זהובות ואדומות, צינורות, מכוניות, עור קירות הרוס כיס לדברים אבסטרקטים מתאימים ביופיים. הם מופיעים שוב ושוב עד שנראה כאילו כל הסרט נעשה למענם וכל מה שמתחנן להם, שולי וחסר חשיבות.

צחק ומחאות-הכמיים, אבל הוא לא נר-גע: "זה היה קהל של התזמורת; אולי קהל אחר לא יאהב את זה ולא יבין את זה. את חושבת שיבוינו?"

סרטים

למען החיים

או חיים למען

מותו של יהודי (פאר, תל-אביב; ישראל-צרפת). מועדון. אנשים משחקים לפיס. כיה זוגות רוקים. האשה ניגשת לבעלה ואומרת לו שצריך לזנון. הוא שקוע במישחק. היא יוצאת לבד. היא תחזור מייד. אמה צריכה לצלצל אליה. היא נכנסת למכונית. עוברת את המחסום. מגיעה הי-ביתה. מכניסה את המכונית למוסך. בסך הכל פעולות רגילות. מה הופך אותן לכל כך מותחות: הקצב? השקט? היא פותחת את המכסה האחורי ושני חיילים ישראלים קופצים החוצה. הם הוב-רתו למדינה הערבית כדי לבצע פעולה מסויימת. החייתוכים מהירים.

בעצם, זה לא סרט פעולה. אבל המתח לא אובר אף רגע. הכל קורה מהר, ומצ-פים בדרוכות למה שיבוא הלאה. השניים נתפסים. אחד נפצע. את השני מענים בכלא כדי שיגלה את שמות משת-פי הפעולה.

כל מה שקורה אחר-כך מוסר לגמרי. בלתי-מצוייני ולא מתקבל על הדעת: הי-מענים מתייאשים. המפסק המוזקן העומד לצאת לפנסיה מבקש רשות לפעול לבד. הרשות ניתנת. הוא לוקח את החייל לביתו, תומר לו חליפה, הולך איתו לקנות רהיטים, כדי להוכיח לו שהחיים יפים, ו-לא כדאי להפסיד אותם למען אידיאלים. אבל כל זה לא חשוב משום שיש בי-סרט דברים אחרים שהם כן חשובים. הי-בעיה: מה כדאי להקריב למען מה. האם כדאי למות עכשיו במלחמה נגד האויב, או כדאי לחיות ולהגיע לזמן בו לא יהיה אויב ולא תהיה מלחמה? ומה קודם לי-מה: החיים, או האידיאלים שמעליהם?

אנשים

גולדה: פטפטנית!

במה נזכר נשיא ארה"ב ריצ'רד ניקסון בסעודת-הערב שערך לכבוד ראש-הממשלה שלה **גולדה מאיר**? באימרה היהודית, שהגבר נוצר מאדמה רכה ואילו האשה מהציל הקשה. בכלל, מסעה של ראש-הממשלה היה רצוף חוויות. כשהגיעה לבני-קור בעיר בה גדלה, מילוקי, לקחו אותה מארחיה לבית-הספר בו למדה בילדותה. חי-שש בארכיון בית-הספר העלה מיסמך מעניין ביותר: תעודת-הגמר של גולדה מינאר 1929, כאשר היתה בת 15 וחצי. התעודה אומרת כי גולדה טיימה שמונה כיתות של בית-הספר העממי והיו לה ציונים טובים במיוחד, כולם 95, חוץ ממוסיקה, מקצוע בו קיבלה 85, והערה על התנהגותה שאמרה: "פטפטנית". ועוד על לימודים; הי-מזכיר הראשון של השגרירות האמריקאית בישראל, **דויד קורן**, מתעניין בהחי יהודי. לכן הוא למד שבעה חודשים עברית באול-סן עקיבא, וקורא מדי שבוע את העולם הזה. • **רונלד ריקוביץ**, גיבורית התאחדות הכלבנים בישראל, וממארגנות תערוכת-הכלבים הבין-לאומית, טבעה מטבע-לשון חד-שה בשדה הפוליטיקה, כשפטתה אליה העיר תונגית **יוארה הר-שפי** ושאלה מדוע לא בוטלה הזמנתו של שוטט הכלבים הנא-צירלשעבר **ד"ר פינקל**, השיבה: "או מה יש אם הוא היה חבר המסלנה הנאצית? כולם היו שם. זה כמו שאצלנו כולם חברי הסתר-רות. גם מי שאין לו הכרה פועלית". • גם רב המרכז הרפואי הדסה בירושלים, **יעקב ריקובסקי**, נתגלה כאדם ציני. הוא הפיץ כי בהקפות שמחת תורה שערך הש-תתף הסופר ש"י עגנון. הוא לא ידע, כנר-אה, כי עגנון מרותק למיטתו בשיטוק מוח-לט. • לקראת הרופעה בטלויזיה החליף השר **מנחם בגין** משקפיו למשקפים בלי מסגרת. הוא עשה זאת בגלל עצת הבמאי, כדי שייראה יותר עדין. אותו במאי גם הציע לבגין לזכר "בלי ידיים". במחצית הי-ראשונה של התוכנית שמר בגין על הוראת הבמאי, אבל כחצי השני כבר לא יכל להתאפק והחל משתמש בדיו. ראש-עיריית ירושלים, **תד"ר קולק**, צויף. בזאת נוכחו לדעת המסוככים בטכס הענקת אור-חתיכבוד של ירושלים לסופר **חיים חזן**. בעוד הסופר נישא נאום ארוך בשיבתה של ירושלים, הבחין הקהל כי קולק נדרם.

החובות של העירייה

לאחר הופעת המודעות נבחר ביהושע רבינוביץ לראשות העיריית תל-אביב, החתר

רקדנית עואפף רוב-סיוח